

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

- I. C. Cătuneanu: Comunismul, un aspect al primejdiei jidovești.
Gh. Sion: Două măsuri în aplicarea legii.
Gh. Cărlan: În legătură cu impozanta adunare a L. A. N. C. la Rădăuți.
G. Chelnașiu: În țara noastră.
St. Dumitru: Cum e sprijinit un Jidan străin.
L. A. N. C. — București.
N. Mucichescu-Tunari: Congresul dela Rădăuți și întrunirea Ceferiștilor din București.
O indicație necesară.
V. Lăzărescu: Un specimen al corupției — Akiba Glasner.
V. L.: Cine trage sabia, de sabia va pieri.
Franemasonerie și demnitate.
I. Bérinde: Maramureșul și minoritățile.
S. Playe: Nihac.
L. A. N. C. — Bihor.
V. Botezat: Exorocheie Jidovească.
O Jidancă din Ungaria despre Jidanii din Ardeal
Sub firma băncii Jidanului Blank.
Asociația studenților români din Paris (?)
Dr. I. Livezan: Scrisoare deschisă dlui Ministru de Interne.
Congresul L. A. N. C. — Sto:ojineț.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Comunismul, un aspect al primejdiei jidovești.

Comunismul nu este o doctrină politică, pornită dintr-o concepție, cinstit, deci dezinteresat făurită. Comunismul așa cum îl cunoaște lumea din experiența sovietică, este operă de distrugere continuă săvârșită de Jidani, pentru ca după ce vor fi zdrobit ultima rezistență, să ia ei frânele puterii.

Rezistența vine din partea oamenilor și mai ales a instituțiilor vechiului regim. Așadar, acești oameni trebuie suprimați; zis și făcut: au asasinat Jidani, toată clasa intelectuală a Rusiei, pentru ca mulțimea dela sate și orașe să rămână fără conducători de bastină.

Ceea ce au făcut în Rusia prin violență, fac în celelalte țări prin mijlocul perfid al presei ce le stă la dispoziție; și anume, răstoarnă sistematic ierarhia valorilor, spre a ajunge la putere, nu cei capabili, nu cei corecți, nu cei cu simț authton, ci ticăloșii, netrebnicii și demagogii, așa cum au isbutit să aducă la putere în România partidul național-țărănist în Noemvrie 1928.

Al doilea izvor de rezistență, contra valului comunist, sunt instituțiile pe care se întemeiază și s'a dezvoltat societatea omenească de când, prin sfortări milenare, a ieșit din stadiul barbariei.

Aceste instituții sunt trei: *familia*, *proprietatea* și *religia*.

Pe fiecare din aceste așezăminte străvechi, comunismul jidovesc le-a distrus în Rusia:

Familie nu mai există; femeia nu mai are stabilitatea de soție, nici îndeletnicirea de mamă. Este comunizată pentru bărbați și despărțită de proprii ei copii, cari dela vârsta de un an sunt luați dela sânul mamei și creșcuți colectiv în stabilimente publice.

Proprietate imobiliară nu mai există, sub formă individuală: s'a comunizat în sensul, că fostul proprietar a devenit un simplu lucrător, plătit cu un salariu, ce reprezintă minimum de *mizerabilă* exis-

tență, și obligat, cu sancțiunea de a fi împușcat, să muncească pentru comunitate. Proprietarul liber a devenit un *rob social*. Comunismul în agricultura rusească a introdus regimul sclaviei de jos, întregită cu tirania sângeroasă de sus. În felul aceasta, toată lumea muncitoare s'a proletariat, devenind o turmă flămândă și demoralizată sub puterea necontrolată a conducătorilor. Cine sunt acești conducători? îi știm cu toții: *ori Jidani de bastină, ori slugi jidovești*.

Religia nu mai există. Acest suport moral, izvor de mângâiere, de speranță și credință în mai bine, l-au suprimat Jidani.

Crezi, iubite cititor, că aceste trei instituții sunt considerate, de reformatorii comuniști, adică de Jidani, ca adevărate piedici stând în calea fericirii colective? Crezi că domnește buna credință a reformatorului fanatic, ce luptă năpraznic cu o indestructibilă și inalterabilă sinceritate pentru idealul său? Nu amice, te înșeli amar, căzând în ispita unor asemenea presupuneri!

Jidanul a desființat *Familia* creștină, de peste Nistru, cum de altfel se străduiește să o distrugă și aiurea; dar în neamul său o păzește, o susține și o întărește, pe măsură ce o distruge la goimi.

Jidanul a desființat *Proprietatea* individuală peste Nistru, cum de altfel încearcă să-i distrugă bazele și aiurea; dar în neamul său o păzește, o susține și o sporește depozitând pe goimi, în profitul rasei lor. Ei sunt comuniști spre a distruge acest izvor de putere, pentru ca pe cale revoluționară să-l ia în stăpânire. Comuniști *pentru alții*, Jidani sunt stăpânii aurului din bănci, sunt proprietari de imobile prețioase, și de acțiuni rentabile în toate întreprinderile, unde creștinii lucrează ca robii, spre a le spori averea.

Jidani au desființat *Religia* peste Nistru, cum de altfel încearcă și aiurea, prin secte religioase și batjocorirea infamă a slujitorilor alta-

rului; dar în neamul lor o păstrează intactă, o susțin și o întăresc pregătindu-se, prin Sinagogă, la aceea disciplină severă, pe care o socotesc necesară în ziua când vor fi distrus orice putere de rezistență, în societatea creștină.

Iată, iubite cititor, întinderea și adâncimea hipocriei jidovești: Jidanul este *comunist* pentru altul și *individualist* pentru el și rassa lui; este *ateu* pentru creștini, și *habotnic credincios* pentru el și rassa lui; este *internațional* pentru alții și *naționalist* intransigent pentru el și ai lui; este *revoluționar* pentru alții, dar *conservator* nesguduit pentru el și rassa lui; este *modernist* pentru alții, dar supus *orbește tradiției* din rassa lui.

Cere altora *toleranță* și este cea mai *intolerantă* ființă din câte a cunoscut istoria: dovadă purtarea dictaturii jidovești în Rusia. Cere libertatea presei, spre a rătăci opinia publică, spre a calomnia, spre a distruge coeziunea sufletească și energia morală a poporului, unde s'a încuibat; dar exercită cea mai sălbatică cenzură, cu sancțiunea pedepsei capitale, în Rusia sovietică, pentru ca lumea să nu afle toate crimele, toate jafurile, toate nelegiuirile de cari s'a făcut vinovat neamul lui Iuda, dela instalarea triumviratului jidovesc (Trozkî—Zinoviev—Kameney) *Braunstein—Apfelbaum—Rosenberg*, până în zilele noastre.

În această privință domnește conspirația infamă a tăcerii, — și deci existența complicității — a întregii prese jidovești din lume, care află imediat și trâmbează, *urbi et orbi*, că un Jidan ar fi fost maltratat în România, dar nu află, nu știe, nu descoperă, nu denunță nimic din ce se petrece în Rusia, deși toată presa mondială, stăpânită de Jidani, dispune de toate agențiile de informație depe glob!

Iată infama ticăloșie, a conducătorilor jidani din presă de pretutindeni, cari nu găsesc nici un cuvânt de protestare contra faptelor

săvârșite de consăngenii lor.

De ce? *Pentru că Jidanii le comit; și pentru că neamului jidovesc profită.*

Și atunci, orice considerație de umanitate, de moralitate, de dreptate, dispăre în conștiința neamului hipocrit și crud, care astăzi impune lumii creștine tăcere asupra crimei comuniste, după ce a încătușat-o prin stăpânirea aurului, stors prin fraudă și sânge, din patrimoniul popoarelor creștine.

Două măsuri în aplicarea legii.

Am văzut cu durere cum cei 2 preoți din Borșa au fost aruncați în închisoare și-au stat astfel judecați 6 luni. Am văzut cum au fost pe nedrept acuzați, am văzut cum Jidanii și jidoviții fără conștiință și fără nici un cuget i-au batjocorit.

A ținea luni întregi pe un acuzat și în urmă să se vadă că nu au nici o vină, aceasta e cea mai mare nedreptate.

În viața mea am văzut pe marile tribuna al poporului *N. Fleva* închis la Văcărești; pe marile patriot *Nicolae Filipescu*, închis și condamnat; pe un fost magistrat *E. Mavrocordat*, condamnat la o lună închisoare..., fiindcă palmuise pe ministrul de justiție depe atunci pe *N. Voimov*; pe jurnalistul *G. Panu*, condamnat la un an închisoare... etc. Și nimăruți nu i-a trecut prin gând, că aceste pedepse sunt infamante....

Când însă, aci în Clujul românesc, tronează puterea minoritară și mai ales puterea jidovească și străinii comit fapte infamante, cari sunt pedepsite nu numai de codul penal, dar și de cele mai elementare principii de morală, — fapte condamnate de opinia publică — și cari revoltă pe toți acei ce au un pic din sentimentul onoarei, *acțiunile acestea sunt chiar pășuite*; se iau măsuri blajine... măsuri îngăduitoare....

Primul rabin Akiba Glasner, care este capul religiei jidovești din Cluj e prins în flagrant delict de mituire. Se știe că mituirea e cel mai greu delict în ceea ce privește dovedirea.... Trebuie să ai pe lângă cinste, și multă dibăcie, pentru ca să-l poți descoperi.

Șeful moralității jidovești se duce fără rușine și cu o mare îndrăzneală, încearcă să corupă, prin mituire, Poliția din Cluj. Este surprins asupra faptului, pe când nu-

și totuși mai sunt naivi, cari cred în dezinteresarea și înalta menire socială a comunismului!

Deșteptați-vă, rătăciților: sunteți pradă amăgirii jidovești!

Comunismul este arma specifică, cea mai distrugătoare, a coexistenței Jidanilor printre noi.

Concluzia: Trebuie scoși din mijlocul societății europene; și atunci, ca prin farmec acțiunea comunistă va înceta.

I. C. CĂTUNEANU.

măra 22 de mii de Lei unui înalt funcționar dela poliție. Fapt dovedit prin mai mulți martori...

Rabinul este trimis la parchet, apoi judecătorului de instrucție.

Lumea a rămas înmărmurită de cutezanța acestui Jidan.

Imediat s'au adunat Jidovii înaintea tribunalului — ca lăcusta cea

filământă — 3—4 sute, și voiau să terorizeze Justiția. Nu știu ce împrejurări au intervenit, dar faptul real este că primul rabin coruptor, peste o zi, este pus în libertate.

MĂ ÎNTREB, CÂND EȘTI ACUZAT DE CORUPERE PENTRU FAPT DOVEDIT, PENTRU CE TU JUSTIȚIE AI DOUĂ MĂSURI: preoții din Borșa 6 luni de închisoare în prevenție; primul rabin numai o zi. ACEASTA E DREPTATE? PENTRU CE ACESTE DOUĂ MĂSURI? E BINE? E MORAL?

Dacă primul rabin comite fapte infamante, mă întreb, ce este în sufletul celorlalți coreligionari ai lui... Fapte de genul acesta demoralizează lumea.

Rabdă, rabdă poporul, căci e bun și blajin. Dar ferească Dumnezeu să-l ajungă cuțitul la os.

G. SION

Cetățean de onoare al Clujului și fost procuror la Curtea de Apel din Iași.

In legătură cu impozanta adunare a L. A. N. C. la Rădăuți.

Puteam prezice cu un an înainte, ce va scrie presa jidovească și jidovită, din întreaga țară, asupra unei mari adunări de a Ligii Apărării Naționale Creștine. Indiferent cine ar fi provocatorul, indiferent dacă ar fi stâlciți în bătaie sute de săteni români nevinovați, de agenții forței publice, tot L. A. N. C. este de vină în fața acestei prese străinate.

Singur ziarul „Universul“ a avut, cu ocazia adunării dela Rădăuți, o atitudine obiectivă și curat românească.

Ne-a mirat și nu prea declarația d-lui *prof. Iorga*, în Parlament, care susține că la Rădăuți a fost o întrunire cu caracter revoluționar și că ofițerii au fost loviți în cap cu ciomegele, de țărani; că s'a dat voie să se țină întrunirea de către niște agitatori fără conștiință, înnebunind țărani ca să-și bată joc de armată, supremul argument pentru păstrarea ordinii.

Cu părere de rău trebuie să-i spunem d-lui *Iorga*, că stă sub influența anumitei prese, mai ales când e vorba să se răzbuie pe dl. *prof. Cuza*. *Ca să falsifice însă în așa hal un fapt cunoscut de zeci de mii de oameni, nu ne-am fi așteptat.*

Dar pentru acei Români, cari do-

resc să afle adevărul asupra întrunirii L. A. N. C. dela Rădăuți, mă simt dator să fac o dare de seamă asupra celor petrecute, înainte de deschidere, precum și asupra modului cum a decurs această mare adunare.

Pornind, în dimineața zilei de 1 Februarie subsemnatul, din gara *Dormești*, spre Rădăuți, cu D-nii *Dr. Trițu, prof. Huțan* și *avocat Tcaciu*, a fost anunțată siguranța din Rădăuți, să ne întâmpine. Am fost opriți și conduși la poliție, unde între altele ni s'a comunicat că congresul este oprit de ministerul de interne.

Prin oraș era pustiu, par'că era în timpul războiului. Cu deosebirea că acum nu se vedeau nici Jidani pe străzi, cari în vremea războiului rămân pe acasă. Să se știe că Rădăuții gem de Jidani.

Dela poliție am plecat la d. *Robu* preș. L. A. N. C. — Rădăuți, unde începuseră să sosească informatori de ai Ligii, că la intrările în oraș s'a concentrat oștire călări, care calcă în picioare fără nici o cruțare pe sătenii pașnici — în număr de zece până la douăsprezece mii — ce voiesc să vină la adunare, dar să știm noi că ei tot vor străbate în oraș, căci nu înțeleg decar putea fi opriți, când toate par-

tidele și Jidanii își țin adunări fără să-i împiedice nimeni.

Pela orele 10 au rupt cordoanele de armată, sătenii ce veniau pe șoseaua *Volovățului*, în număr de peste una mie. Aceștia sunând din goarne adunarea, au trecut prin oraș și le-au ajutat comunelor dela celelalte bariere, să poată răzbate până la locul de adunare. Armata a devenit mai furioasă, iar câțiva soldați cu pistrii pe față, dădeau a-nume caii unde era mulțimea mai deasă și apoi îi învârtiau ca să loviască cu copitele. Ași mai spune ceva aici, dar nu pot, deoarece am prea mult respect față de ostire. Poate vor înțelege D-nii comandanți superiori, că-i timpul suprem să nu mai scadă prestigiul armatei, de gustul unor politicieni, cari le văd toate prin prizma partidului lor, desconsiderând interesele su-preme ale țării. Cu această ocazie a fost lovit și studentul Popescu de un cal, în frunte, în centrul orașului, nemai vorbind de sutele de sătteni cu lovituri mai ușoare.

Nu au lipsit aici — deși în luna Februarie — nici pompele cu apă sistem București, cu cari și-au bă-tut joc de săteni, udându-i până la piele.

Este de admirat populația românească a satelor, care a dat dovadă, de atâta răbdare, lovită și stâlcoită fiind din ordinul unei administrații Jidanilor, și ărită pe cel mai pașinic Român. Dar populația a mai arătat că nu înțelege să fie împiedecată de a lua parte la o adunare românească curată, când toate partidele își pot ține adunările lor nesupărate de nimeni.

La ceasurile 12. erau adunați Români, în așa număr cum nu se mai văzuse nicicând la vr'o întrunire politică în Rădăuți. Citind avocatul Teaciu telegrame de protest către M. S. Regele, contra barbariei nemaipomenite, ce s'a comis din ordinul prefecturii, sosește comandantul militar și procurorul, însoțit de deputatul Percec. Când l-a văzut mulțimea pe acest deputat, a început să strige ca la comandă: hotule! hotule! încât se auzia la kilometri. Mulțimea întindea mâinile după el să-l sfășie. Președintele adunării d. Robu, s'a aruncat în mulțime, și ajutat numai de forța sa și respectul ce i-l poartă populația, l-a condus la oarecare depărtare de adunare pe deputatul Percec care-si pierdu-se conștiința. Numai în felul acesta s'a putut evita sfâșierea unui om neghiob, care a crezut că, după ce a fâgăduit lu-

cruri din stele, în opoziție, iar de doi ani trăiește în îmbuibare, poate să apară într'o adunare sub scutul parchetului și al ostirii.

A început apoi discuția între fruntașii Ligii A. N. C., parchet și comandamentul militar, după ce se adunaseră atâtea mii de Români la un loc, cari, dacă s'ar fi încercat să fie împrăștiați, nu se știe unde se opriau. De acest fapt își dădea seama și parchetul și armata, cari în definitiv nu purtau nici o vină la cele întâmplate. Ii citiam în față d-lui Colonel Stavrescu, fostul meu comandant în școala militară, amărăciunea de care era curins, din cauza situației penibile depe urma unor politicieni fără scrupule.

S'a permis ținerea adunării pe răspunderea noastră, luând cuvântul, d. Robu, Dr. Trifu, subsemnatul, prof. Huțan, av. Teaciu și Bogdan. După aceasta întreaga adunare a cerut depunerea jurământului pe steag, plecând apoi fiecare comună în coloană de marș, cu goarne și cântând cântece naționale și dând prin aceasta exemplu celor nevrednici, cari s'au cocotat prin politică în fruntea jud. Rădăuți, că sunt mai cuminti și că membrii Ligii A. N. C., chiar hăr-

țuți, după cum am spus, știu să păstreze ordine.

Cu toate protestele partidelor și ale Jidanilor, L. A. N. C. va continua să țină întruniri în întreaga țară, între cari următoarea va fi la Suceava, și în scurt vom schimba gândurile jidoviștilor și Jidanilor, cari zâmbesc când aud de un guvern al Ligii A. N. C.

Le vom da dovadă Românilor de bună credință, că suntem oameni serioși și că nu dorim conflicte cu organele însărcinate cu paza publică, amestecându-ne în fleacuri. Ca Români ținem să nu fie stirbit prestigiul autorităților românești, întrucât scopul Jidanilor este ca noi să ne încăierăm între oaltă, să ne schinguim, iar ei să rădă cum se bat goii, pentru dânșii. Sperăm că autoritățile nu le vor da ocazie Jidovilor să rădă.

Repet că prin aceasta am ținut să le dau Românilor cu dragoste de această țară socoteală, ca martor ocular, de cele ce s'au petrecut la Rădăuți, având tot disprețul pentru anumita presă și acei cari se inspiră din ea.

Prof. GEORGE CÂRLAN
— fost deputat —

Preș. L. A. N. C. — Suceava.

In țara noastră

Eri eram subjugații străinilor, cari ne persecutau în modul cel mai barbar! Azi: suntem ușoarele instrumente date în mâinile politicienilor și menite ruginei. Azi pe pământul românesc, cu ochi pierduți în zare, cauți zadarnic sufletele de oțel ale Românului, cu șapte vieți în pieptu-i de aramă"....

Pretutindeni stăpânește imperiul fricei și al întunericului. Este întunericul beznă ce stăpânește capetele plebei muncitoare, amețită de vraja satanică a alcoolului ucigător și lipsită de conștiința națională. Până când oare este ursit neamului nostru, auzind să nu audă și văzând să nu vadă? În văzul tuturor oamenilor de bine, ni se răpește tot ce avem mai scump în această sfântă țară, având partea suspinului înecat și murind cu dreptul în mână. Ce soartă amară este hărăzită Românului în țara lui.

Ne năpădesc revistele și cotidia-nele străine, precum năpădește buruiiana, în primăvară, firicelul mi-titel al grăului de aur. Ne sfidează strălucirile aurului, smuls din comoara pământului românesc și încăput pe mâini străine. Trist, cu

ochi în lacrimi, privești cum pleacă dela noi, codrii martori ai vremurilor de bejenie și de vitejie, precum pleacă toamna paserile călătoare și cu ei pleacă pentru totdeauna și freamățul lor fermecător.

Iar Guvernele stau nepăsătoare în fața acestor lucruri. Nici un guvern nu s'a gândit, până în prezent, ca el să organizeze o administrație capabilă, să înfăptuiască unirea sufletească a tuturor Românilor.

Pentru aceasta trebuie, ca funcționarii administrativi să fie Români și adevărați slujitori ai dreptății. Nu ca până în prezent! Când toți perciumații și toate lichelele străine, sau înfipt în serviciile statului până în gradul cel mai înalt, având intrarea liberă.

Iar studentimea creștină, partea cea mai mare, fără de nici un ajutor material, să prive întinderea albăstrie, căci de geaba bate la porțile diferitelor administrații, cu speranța că doar', doar' va găsi un mic serviciu, pe urma căruia să-și mai îndulcească traiul vieții; totul de geaba. Studenții sunt lăsați să pribegească pe pietele diferitelor o-

rase, fără de nici un ajutor, sbătându-se în mizeria cea mai mare posibilă. Ca dovadă ne sunt multele sănatorii, cari azi gem, fiind căptușite de corpurile bieților studenți români; cari din cauza mizeriei au ajuns tuberculoși, și cari poate pentru ultima dată au alergat în aceste locuri pentru a-și mai alina durerile, și apoi a-și da în liniște sufletul, în mâinile Atotputernicului.

Iată la ce-ar trebui să se mai gândească guvernul! Pentru ajutoarea acestor fii a acestei țări, căci în modul acesta țara n'ar mai pierde, atâtea vieți tinere, pe urma cărora ar putea să retragă reale foloase. Guvernele nici nu se gândesc la aceste lucruri, ba mai mult cât le stă în putință, împiedică.

Iată un caz! Mai în zilele trecute, un student, fiu al Munților Apuseni, a candidat la un mic post în orașelul Iara, din jud. Turda, unde fiind ales cu ananimitatea voturilor, și-a ocupat postul. După trei săptămâni de serviciu, primește rezultatul Prefecturii Turda: anularea procesului-verbal, fără nici un motiv, înlocuindu-l imediat cu o hâdoasă de Jidancă.

Toată suflarea românească, ce-a auzit acest lucru, se miră, ce fel de sentimente va fi nătrind ilustrul Președinte al consiliului județean Turda, care poate să săvârșească astfel de lucruri. Oare în vremele acestui înalt funcționar al statului, mai poate să clocotească vr'un picur de sânge românesc?

Cred că nu! Faptele cari vorbesc ne trezesc bănueli, cari confirmate se transformă în acțiuni regretabile, pentru ori ce fiu al țării românești. Fiindcă trebuie să se știe că noi studentimea și tineretul acestei țări suntem un factor distins cetățenesc, în promovarea conștiinței naționale.

Lăsăm la aprecierea opiniei publice, gestul săvârșit de acest înalt funcționar al statului.

Student **GABRIEL CHICINAȘIU**
— București.

Societatea Studenților dela Căminul „Casa Invățătorilor“ din Iuj

manifestându-și din nou dragostea deosebită, față de mișcarea naționalistă-creștină, a acordat și în acest an, revistei noastre, un frumos ajutor, din fondurile ce-i stau la dispoziție.

Mulțămim călduros, numitei societăți, pentru nobilul și laudabilul gest.

Cum e sprijinit un Jidan străin, în Țara Românească, pe când Românul nu are nici un sprijin în țara lui.

Consiliul de Administrație al Casei Autonome a Monopolurilor Regatului României, pe baza procesului-verbal, dresat cu ocazia percheziționării făcută de agenții susnumitei Case, a amendat la 21 Decembrie 1930, cu două decizii, prima cu o amendă de Lei 19.700 și a doua cu Lei 4.000, pe locuitorul jidan, supus Statului englez (înainte de războiu, bulgar, fiind născut din părinți jidani bulgari, originari din Rusciuc), *Maurițiu Arditti*, din str. Romană No. 57, pentru contrabandă de Monopol.

Ambele decizii de amendă, au fost tot în aceeași zi, trimise, Administrației financiare a sectorului I. Galben, în debit spre încasare, conform legii în decurs de 30 zile.

Administrația financiară a dat imediat ambele amende circumscripției I. fiscale, pentru urgentă încasare. Cu ambele ordine de debitare s'a prezentat un funcționar al Casei Autonome, rugând pe Perceptorul șef, să facă de îndată formele legale, la ce Perceptorul a răspuns că *nu poate face, de oarece individul Arditti este foarte bogat și este bun prieten cu Dl. Ministru de finanțe și cu faimosul Secretar General de finanțe, Teianu.* — După ce a văzut Perceptorul că funcționarul nu se lasă, a chemat pe un agent, dându-i ordin, ca să facă formalitățile; la ieșire însă, dela Perceptor, agentul a zis că este greu de încasat dela Arditti bani și că Arditti deși are o avere considerabilă, *datorează fiscului de vreo câțiva ani, și că nimenea nu-i poate face nimic, cu o vorbă că Perceptorul este în bune legături cu Jidanul, și de aceea vorbește așa.*

Probabil din ordinul Perceptorului șef, agentul fiscului nu a făcut nici măcar un pas, pentru a încasa ori a aplica Jidanului Arditti, sechestrul, ci la data de 8 Ianuarie 1931, de abia, Dl. Perceptor șef și-a adus aminte că Jidanul Arditti nu mai cade în raza Percepției I. fiscale, și a trimis ambele ordine la Circ. 8-a fiscală.

Aflând funcționarul Casei Autonome, de această schimbare, s'a prezentat pentru a urmări debitele la Circ. 8-a fiscală, unde ambele debite, deși urgente, au fost lăsate într'un dosar, fără să i se dea curs și abia după ce funcționarul a stăruit, Dl. Perceptor șef, dela Circ. 8-a fiscală, a predat ambele ordine agentului Apostolescu, pentru a

proceda conform legii. Agentul Apostolescu, din care motive nu se știe, nu a prea executat ordinele, ci din contră, de câteori funcționarul Casei Autonome s'a prezentat pentru a urmări încasarea amendei, i-a tot zis, fel de fel de minciuni, până când și funcționarului i s'a părut lucrul suspect și a reclamat cazul Perceptorului șef, care foarte calm a chemat agentul, dându-i ordin de executare (dar numai în fața funcționarului), după care, pe hârtie, i s'a aplicat publicația de vânzare pentru 2 Februarie 1931. La 2 Februarie, fiind sârbătoare, agentul s'a dus la 3 Februarie 1931, de dimineața, la Jidanul Arditti, pentru vânzare, dar după 3 minute a și plecat, neexecutând nici atunci vânzarea.

A doua zi funcționarul s'a dus din nou la Circ. 8-a fiscală, de unde Dl. Apostolescu i-a zis că Jidanul a primit dela Dl. Perceptor șef o păsuire de o zi, la care funcționarul Casei Autonome a răspuns că Perceptorul nu are drept de a da păsuire.

La 7 Februarie 1931 s'a prezentat funcționarul din nou la Percepție, întrebând pe Perceptorul, ce s'a făcut; dânsul i-a arătat un ordin al Ministerului de finanțe cu No. 36253 din 6/II. 1931, prin care i se dă o păsuire Jidanului Arditti, de a plăti amenda, în două rate, începând dela data de 10 Martie 1931. Rezoluția de aprobare a fost pusă pe procesul-verbal de sechestrul lui Arditti, *de faimosul Secretar General de finanțe Teianu; deci Jidanul nu are nevoie de o cerere timbrată ca oricare Român, ci a fost destul, ca bun prieten, numai procesul-verbal.*

Pun acum, cititorilor, o întrebare: pentru ce Jidanului i se fac favoruri, din partea Percepției, ce zilnic spunea minciuni funcționarului Casei Autonome, ba chiar de vaza ochilor, agentul Apostolescu, a făcut (emis) publicația de vânzare, pe care Jidanul nici nu a văzut-o: pentru ce aceste minciuni? Dl. Ministru de finanțe nu le vede? Pentru ce faimosul Teianu Secretarul General de finanțe a dat Jidanului păsuire, și conform cărei legi, căci conform legii Casei Autonome numai Parchetul poate da păsuire pe 30 zile, dar numai atunci când amendatul a făcut apel? Pentru ce a făcut acestea?

ST. DUMITRIU
— București. —

Congresul dela Rădăuți și întrunirea Ceferiștilor din București

În ultimul timp am înregistrat două fapte, cu consecințe foarte grave:

1. *Muncitorii ceferiști*, nemulțumiți de starea de mizerie pe care le-a creat-o curba de sacrificiu, s'au întrunit să protesteze împotriva situațiunii create de guvern și să-și apere dreptul la viață. Muncitorii socoteau că dreptul de a spune adevărul este garantat de legi. S'au înșelat. Cavalerii cauciucului — mercenarii d-lui Gabriel Marinescu — s'au năpustit sălbatic asupra bieților muncitori, maltratându-i, iar pentruca „eroismul“ să fie desăvârșit, organele polițienești au tras și focuri de armă.

Pe câmpul de luptă au căzut doi morți, peste ale căror cadavre a călcat triumfător, viteazul prefect.

2. *La Rădăuți*, mii de țărani scârbiți de minciuna politicianilor, care le-au speculat naivitatea, aruncându-i în ghiarele cametei jidovești, încearcă să se adune într'un congres cuzist, spre a-și spune păsurile.

Congresul este autorizat, dar organele administrative din exces de zel — și desigur dintr'o criminală complicitate cu Jidanii — se năpustesc asupra țăranelor. Armata, din ordinul prefectului Vișan, sârjează călare, mulțimea. Țăranii sunt umpluți de sânge și udați — pe vreme de iarnă, cu pompele automate. Studentul Gh. Popescu cade rănit mortal, sub copitele cailor. Regimentul de artilerie călărează își depune toată osteneala pentru a câștiga o bătălie, împotriva unor oameni ce n'au voit să se apere dintr'un spirit de înaltă considerațiune pentru armată, ca instituție. Totuși, armata de ofensivă ridicolă, neputând rezista masselor compacte de țărani ce suportaseră cu o resemnare de martiri loviturile nesocotinței, este nevoită să capituleze. Convoiul cuzist înaintază, orașul este cucerit și congresul se ține.

Și acum comentariile. Ce zice presa? Mărturisesc că dacă mi s'ar fi pus această temă, înainte de întâmplarea celor două evenimente, ași fi putut prevedea atitudinea presei. În adevăr, ziarele ce și-au făcut un titlu de glorie din apărarea celor năpăstuiți și-au demascat și de data aceasta lipsa completă de sinceritate și cavalerismul ipocrit.

Ceferiștii, susține această presă, au fost martirii excesului de zel ai organelor administrative. Guvernul să ia măsuri pentru pedepsirea celor ce au lovit pe ceferiști.

De perfect acord: și ca o dovadă a sincerității noastre stă scrisoarea tineretului L. A. N. C., către muncitorii ceferiști, precum și comunicatul C. S. B., prin care studentimea își exprimă regretul de cele întâmplate.

În chestia Rădăuțului, însă, — vă rog să nu fiți surprinși — presa democratică găsește, că organele polițienești n'au fost destul de drastice, pentru a împiedeca pe țărani să vină la un congres autorizat. Nu ne găsim în fața primului paradox cușer. Este firesc și de așteptat, ca presa înstrăinată, să nu se solidarizeze cu urmașii plășilor lui Ștefan cel Mare, mai ales, când aceștia treziți la o viață nouă, tradițională și impresionant de românească, își scutură jugul robiei și cer dreptul de a trăi liberi, într'o țară liberă de drept, dar încătușată de fapt, în ghiarele partidelor politice, ce nu sunt altceva decât întreprinderi de exploatare a țării, cu capital jidănesc.

Ceeace ne-a surprins însă și vroidm să relevăm în acest comentariu, este atitudinea unui om politic, care pe vremuri a răscolit aceleasi masse țărănești, pentru aceleasi principii.

Că acest personagiu funest a trădat mișcarea antisemită, printr'o pretinsă „evoluție“;

Că acelaș personagiu a blamat o întreagă studentime, pentru care și-a primit huiduielile de rigoare;

Că acelaș om cu consecvența numai în barbă, a primit drept semn de recunoștință din partea Jidanilor din America untoc de aur, pentru a scrie împotriva celor mai buni Români;

Acestea le știm cu toții.

Studentimea a voit să uite rolul nefast pe care l-a jucat în politica țării acest „copil sentimental“, intimidată fiind de capacitatea științifică și literară a acestui om, încercând totdeauna îndreptarea păcătoșului. S'a înșelat.

În parlamentul țării, spre uimirea celor mai înversunați adversari ai noștri, și spre satisfacțiunea delirantă a presei din Sărindar, **PROFESORUL N. IORGA**, rectorul Universității, vorbind de incidentele

dela Rădăuți, *reproșează guvernului că n'a fost destul de drastic pentru împiedecarea congresului cuzist. ARMATA TREBUIA SĂ TRAGĂ ÎN ȚĂRANI*, a spus în aplauzele Jidanilor, fostul speculant al masselor țărănești, profesorul N. Iorga.

Cu alte cuvinte, nu-ți ajunge domnule Iorga cei o sută de țărani bucovineni călcați în picioarele cailor și umpluți de sânge; nu-ți ajunge mutilarea studentului Gh. Popescu ce-și trăește ultimele clipe în chinuri grozave și nu te impresionează sgomotul surd al pațurilor de armă, repezite cu sălbătăcie în piepturile bravilor țărani, ce nu încetează totuși a striga „*trăiască armata!*“.

Te-ai aventurat, ca de obicei, și prin declarațiunea făcută în parlamentul țării te-ai cerut a fi: **CĂLĂUL ȚĂRANIMII.**

Noi, nu vom înceta o clipă de a striga în toate unghiurile țării: *Profesorul Iorga în aplauzele presei jidovești a ordonat împușcarea țărănilor, cari cer pâine.*

Profesorul Iorga vrea sânge românesc.

Arhitect N. Mucichescu-Tunari
— București. —

O indicație necesară

În revista Vestitorul, „organ al eparhiei române unite de Oradea și revistă de cultură religioasă“, No. 24 din 15 Decembrie 1930, a apărut un articol intitulat „Antisemitismul“, semnat de Canonul Dr. Grigorie Pop.

Autorul ajunge la concluzia: „Să nu le închidem (adică Jidanilor) prin ura noastră, prin maltrătarile noastre, prin prigonirile noastre, calea spre ieslea din Viflaim...“

Răspundem cu o rectificare și o indicație.

Nu este vorba de „ură, maltrătare, prigoniri“, Sfinția Voastră, ci de apărare contra neamului, despre a cărui „colaborare“ cu elementul autohton puteți constata rezultatele în Maramureș, Bucovina, Basarabia, târgurile Moldovei și Nordul Ardealului. Este vorba de aceea apărare pe cale legală, la care s'a gândit cel mai profund spirit filozofic al României mici, Vasile Conta, când a spus în plină Cameră, la 1879: „Noi dacă nu vom lupta contra elementului Jidovesc, vom pieri ca națiune“.

Indicația: Autorul menționatului articol este rugat să citească în Im-

frățirea Românească No. din 1 Februarie 1931, articolul intitulat: „Episcopul Prohaszka Ottokar despre Morala creștină și antisemitism“, tradus din ungereste de preotul unit A. O. Mărcușiu, profesor la școala normală din Cluj; să cugete în liniște, cu deplină sinceritate și adâncă reculegere creștină, așa cum făcea Episcopul Pro-

haszka, asupra a cărui personalitate culturală, este, cred, inutil să-i mai atrag atenția; și în urmă, comparând ce a scris Sfinția Sa Canonical, cu articolul indicat, să binevoiască a supune la o corectă și severă revizuire conștiința sa de bun creștin și adevărat Român, ce trebuie să fie.

I. C. CĂTUNEANU.

Akiba Glasner

Un specimen al corupției

Pericolul evreesc e mare. Și e nespuse de mare îndeosebi pentru noi Români....

E mare fiindcă poporul român nefiind în faza de dezvoltare economică și comercială a popoarelor occidentale Jidanul a ajuns să domine viața economică a orașelor noastre. Prin legăturile internaționale ei pot da lovitură de moarte comerțului român pe care îl distrug prin concurență, vânzând sub cost, ca apoi să se despăgubească înzecit....

E mare, fiindcă prin procente exagerate ce le iau după banii împrumutați, duc la ruină pe Români ajungând în scurt timp proprietarul bunurilor sale....

E mare, Jidanul fiind un element disolvant în mijlocul poporului care îl adăpostește lucrând din umbră la răsturnarea actualului ordine sociale și la întronarea comunismului.

Pericolul evreesc e mare... fiindcă Jidanii având în mâinile lor presa zilnic scupă otravă peste sufletele poporului băstinaș, căutând prin cele mai mari minciuni a-l discredita în fața celorlalte popoare....

Și în fine e mare, fiindcă prin bani... prin mită caută să facă derizoriu eficacitatea legilor...

Jidanul dispune de mult aur... Și Jidanul e conștient de puterea aurului... Iar Akiba Glasner șef-rabinul din Cluj o știe aceasta în cel mai înalt grad...

Se știe că între așa zișii „sefardiști“ (rit spaniol) și „ortodoxi“ există un conflict destul de acut pe chestiunea dreptului de-a tăia și vinde carnea „cușer“. „Sefardiștii“ și-au deschis și ei măcelărie; „Ortodocșii“ intervin pe lângă ministrul cultelor și reușesc să obție închiderea acestei măcelării... Akiba Glasner obține acest fapt în baza unei ordonanțe maghiare, prin care nu se poate deschide vre-o măcelărie „cușer“ decât cu aprobarea prim-rabinului... Urmează proces. Curtea de Apel și Casația declară de

ilegală ordonanța ungurească, fiind contrară legii... Iar sefardiștii rămân cu măcelăria deschisă....

Akiba Glasner, șeful moralității iudaice, nu disperează. Aurul e ispititor... Și chestorul poliției, împreună cu secretarul general al chesturei au multă putere....

Să-i mituim....

În acest scop, după o prealabilă înțelegere cu cele două personalități, prim-rabinul împreună cu secretarul comunității Lofler se prezintă în ziua de 19 Febr. la locuința secretarului general al chesturei, la Dl. Clonța și îi numără 23 de mii de Lei... Chestorul împreună cu secretarul chesturei anunțaseră înainte parchetul, așa că Akiba Glasner — tipicul clasic al coruptorului — se vede prins în cursă.... O surpriză destul de neplăcută....

Akiba Glasner e șef-rabin... Deține locul cel mai înalt în ierarhia rabinilor ardeleni... Și el a săvârșit delictul de mituire față de doi înalți funcționari dela poliție, care au respins cu indignare arginții lui Iuda — adevărat mituirea comisă și descoperită „in flagranți“... Akiba Glasner reprezintă în cel mai înalt grad moralitatea Evreilor... Așa încât ori ce muritor își poate da seama despre ce va să zică „moralitate iudaică“... de imensul pericol al acestei moralități...

Talmudul prevede că rabinii au autoritate divină și ceea ce spun ei aceea este „cuvântul lui Dumnezeu“...¹⁾

... Cuvintele rabinului sunt cuvintele Dumnezeului viu... (Bechai la Pent. 4. 44. f. 101. c. 41). Iar o carte jidovească apărută la a. 1590 scrie „trebuie să știți, că cuvintele rabinilor sunt mai plăcute decât acele a profesilor...“ (trat. Kapht. uph. f. 121). Ba chiar și „...convorbirile comune a rabi-

¹⁾ Prof. Dr. August Rohling: „Jidanul Talmudist“, pag. 28—30.

lor, trebuie prețuite asemenea legilor“... (Mid. mischle, f. 1 — de Veneția 1546).

Și dacă simplele convorbiri ale rabinilor au putere de lege, mă gândesc ce i-ar putea răspunde Akiba Glasner, devenit tipul coruptorului unui Jidan când acesta l-ar întreba dacă Iehova permite mita... „Fără îndoială că da... decât să fi precut să nu te prindă autoritățile așa după cum m'au prins pe mine“... Și Akiba Glasner va fi cu conștiința împăcată...

La parchet șef-rabinul a fost interogată până noaptea târziu, apoi eliberat până mâine zi la ora 9.... Rabinul însă tot rabin... Mâine zi dimineața anunță parchetul că e bolnav și nu se poate prezenta... Procurorul, care îl știa bine... sămătos... a ordonat aducerea lui... A fost audiat, apoi, toată ziua și declarat arestat... În ziua de 22 Februarie la orele 12 a. m. a fost predat judecătorului de instrucție, care, după ce l-a ascultat, a dat ordonanță de punere în libertate. Parchetul, care are dreptul să facă apel contra ordonanței judecătorului de instrucție în termen de 3 zile, a făcut acest apel imediat, Tribunalul s'a întrunit încă în după-masa acelei zile, la orele 4, în mod special — în afară de orele oficiale — ca să judece acest apel. Apelul a fost respins și rabinul cu complicității lui, iată-i puși în libertate....

Ne miră mult această urgență, atât din partea procurorului, cât și din partea tribunalului... Ne miră fiindcă în nici o ocazie similară nu s'a văzut atât exces de zel, din partea autorităților...

Adevărat așa de mare atenție merită un rabin, atunci când a fost prins în flagrant delict de mituire, încât orice alte cauze să fie puse la o parte?

Preoții români dela Borsă au stat luni de zile în prevenție pentru ca la urmă să se dovedească nevinovăția lor...

Și totuși pentru rabin s'a făcut tot posibilul să nu stea nici măcar câteva zile în celula delictenților de drept comun...

Codul penal transilvănean în art. 470 prevede 1 an închisoare pentru cei ce îndrăznesc să corupă vreun funcționar așa cum a făcut-o Akiba Glasner... Rămâne să vedem dacă justiția — suprema dreptate omenească — va spânzura de limbă pe acest cap tipic al moralității iudaice așa după cum merită... și așa după cum prevede legea....

Student V. LAZĂRESCU — Cluj.

Cine trage sabia, de sabia va pieri

Limba ungurească în consiliile comunale

Cine răsfoește colecția revistei „Luceafărul“ din anul 1912, va afla la pag. 161 un articol intitulat: „Atentatul dela Oradea-Mare“, scris de un bun Român, care din anumite motive a crezut de bine să se ascundă îndărătul pseudonimului de Ulysse. E vorba în acel articol de unul din cele mai odioase atentate la ființa noastră românească. La Oradea șaisprezece clerici, de confesiune gr. cat., ajunși cine știe cum între zidurile teologiei rom. cat., au fost eliminați pentru simplul motiv că în *conversația lor particulară* au întrebuintat limba românească, pe când în regulamentul seminarial, limba ungurească era indicată ca limbă oficioasă a institutului. Și atentatul acesta brutal venia tocmai din partea acelor ce erau depozitarii principiilor morale creștine, întemeiate pe *iubire*. Textele evanghelice însă erau subordonate regulamentul seminarial, ce nu admitea nici în conversația particulară folosirea altei limbi decât acelei maghiare....

Și așa cei șaisprezece clerici români, aruncând reverența, s'au reîntors la ai lor.... Asta era în anul 1912... Timpul a trecut. Carpații din zid, ce despărțea pe frați de frați, a ajuns șira spinării României întregite....

În urma noii legi administrative — lege ce dacă va rămâne în vigoare va împiedeca pentru totdeauna românizarea orașelor maghiarizate de politica asupritorilor de ieri, în nici o sută de ani — străinii reușesc să intre în toate consiliile comunale... Așa la Oradea, la Arad, Timișoara... și așa la Cluj și Târgul Mureș... Străinii ca să dea un aspect cât mai străin orașelor noastre din Ardeal, foste pe vremuri românești, au început să caute să vorbească în limba lor maternă, fie într'o limbă străină, împrumutată... Și guvernamentalii cari în materie de politică națională *și-au dat certificatul de pauperitate* pentru niște meschine interese de partid, închid ochii... Și astfel la Arad la un moment dat în sala primăriei s'a auzit glasul dogit al unui Barabaș, scârțâind pe ungurește în o limbă ce nu are măcar fericirea de-a fi universală și ca atare pricepută de omenii culți... Iar Constituția în art. 126 spune: „Limba românească este limba oficială a Statului român...“

Asta se întâmplă în 1930....

La Cluj datorită blocului românesc — de reținut bloc românesc în țară românească — pe lângă toate încercările străinilor, alt glas, decât cel românesc, nu s'a putut ridica în consiliul comunal... Desigur că situația aceasta nu le putea conveni străinilor și la un moment dat hotărâsc ținerea unei întruniri, în care să protesteze contra politicei românești duse de distincții bărbați ce formează blocul românesc. S'au rostit în acea adunare cuvinte aspre la adresa bunilor Români, cuvinte grele, cuvinte ce de altfel caracterizează admirabil pe cei ce le-au pronunțat... Iar la sfârșit un inconștient, cerând concursul celor de față — a gurilor cască a strigat că ei, consilierii socialiști, vor căuta prin orice mijloace să impună *limba maghiară* în consiliul comunal....

Studentimea română, conștie de menirea ei, făcând zid în jurul distincțiilor Români din blocul românesc, nu va permite niciodată ca în Clujul românesc și care va fi în *veci românească*, să se pronunțe vr'un cuvânt în altă limbă, decât în cea românească. Deocamdată studentimea stă liniștită. Atunci când însă va fi provocată va răspunde așa cum crede ea de bine; și va răspunde așa încât cei ce au provocat-o să simtă.

Ceeace s'a făcut în 1912 la Oradea de către profesori de teologie, Români n'au făcut niciodată; și poate nu vor face niciodată, după cum niciodată nu pot permite ca orașele noastre Ardelene să poarte și pe mai departe pecetea străinismului.

Deocamdată străinii să se gândească la cuvintele apostolului Pavel: Cine trage sabia, de sabia va pieri.

Student V. L.
— Cluj. —

Dacă voiți să vă luminați asupra primejdiei franc-masonice,

„Buletinul
„ANTI-JUDEO-MASONIC“

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9.
BUCUREȘTI.

Francmasonerie și demnitate

Ziarul „Universul“ publică următoarea scrisoare ce-a primit:

„Domnule Director,

În ziarul „Dimineața“ cu data de 16 Ianuarie, sub titlul: „Cine caută diversiune“ a apărut un articol în care, între altele, se spune că: „**ÎN FRUNTEA MASONILOR SE AFLĂ OAMENII CA D-NU C. ARGETOIANU, OCT. GOGA, GEN. MOȘOIU, LEONTIN ILIESCU, BILCIURESCU, etc.**“

Este adevărat că am făcut parte din masonerie, dar de câteva luni ne-am retras din această organizație, publicând atunci și o informație în acest sens. Ori câtă cinste ne-ar face prezența noastră în societatea D-lor ARGETOIANU, GOGA și Gen. MOȘOIU, vă rugăm totuși să rămâneți încredințați că hotărârea noastră a fost și rămâne definitivă.

Această hotărâre am luat-o în urma convingerii că NICIODATĂ clandestinismul, chiar dacă n'ar urmări acțiuni și intențiuni subversive, NU POATE DUCE LA REZULTATE FOLOSITOARE ȚĂRII, — mai ales în împrejurările grele de azi.

Primiți vă rugăm, domnule director asigurarea perfecte noastre stime,

VICTOR BILCIURESCU,
LEONTIN ILIESCU“.

Reproducem cu plăcere această scrisoare, subliniind cuvintele: „clandestinismul nu poate duce la rezultate folositoare țării“.

Lupta contra masoneriei își arată rezultatele. Oameni cari mai țin la demnitatea lor, se retrag din organizația ce nu le face cinste, nici când în fruntea ei se găsesc oameni ce se pretind a conduce destinele acestei țări.

Mentionăm cu această ocaziune și următoarele cuvinte ale D-lui Colonel Alex. Călătorescu, din rectificarea apărută în „Buletinul Anti-Judeo-Masonic“, nrul din Dec. 1930:

Mă se aduc „o serie de grave acuzațiuni, care ating demnitatea de om și ofițer“, zice Domnia-Sa, prin martorii D-Sale, în fața unei acuzații, că ar fi francmason. Deci altă dovadă. Adevărații ofițeri resping, ca o infamie, acuzarea de a fi francmason.

Centrul studențesc „Petru Maior”

și-a ales pentru gestiunea anului 1931 următorul Comitet:

Președinte: *Octavian Stanca*;

Vicepreș.: *Virgil Damian*;

Secr. gen.: *Dorin Pop*;

Cassier: *Ion Sârbu*;

Controlor: *Miron Ghiurițan*;

Bibliotecar: *Valer Moga*;

Arhivar: *Liviu Micu*;

Econom: *Emil Roșu*;

Secr. de șed.: *Gheorghe Anghel, Nicolae Radu, Ion Pop*.

Membrii: *Gheorghe Sava, Petru Borgea, Mihail Rațiu*;

Consilier al U. N. S. C. R.: *Petru Bruda, Horia Stanca, Liviu Buzdug, Axente Banciu, Ștefan Lupan*.

In numărul de 15 Februarie 1931

al revistei noastre, în articolul *D-lui prof. univ. I. C. Cătuneanu*: „Din Maramureșul încătușat”, s'a făcut o mică greșală de paginare. In coloana I a numitului articol, aliniatul al cincilea „L. A. N. C. în Ieud...”, este urmarea notei ¹⁾, din aceeaș coloană.

L. A. N. C. București

Duminică 8 Februarie, a avut loc la Sediul său din strada Siret No. 24, ședința Comitetului de conducere al organizației „L. A. N. C.” din *Culoarea de Verde* a capitalei, la care, au luat parte, pe lângă membrii din Comitet, și foarte mulți cetățeni creștini din Culoare.

Ședința se deschide la ora 10 și jum., sub președinția D-lui *Gh. C. Apostolescu*, care face o amplă expunere a situației L. A. N. C., din întreagă țară, în ceea ce privește curentul pentru mișcarea „Cuzistă”, ce este în continuă creștere. Totodată face o dezvoltare a capitolului XI din programul L. A. N. C., care tratează „problemele Muncitorești”.

După Dl. Gh. C. Apostolescu ia cuvântul Dl. *I. Popescu*, care arată rostul muncitorului român în angrenajul economic, îndemnând pe muncitori să se înscrie în L. A. N. C., singura organizație politică, de sub conducerea d-lui *Cuza*, care poate salva nația românească din haosul politic și economic, în care ne-au adus Jidani și politicienii.

Mai vorbește în acelaș sens Dl. *Ungurianu*, în numele mecanicilor dela C. F. R. Dl. *Timănaș*, în numele muncitorilor din fabrici, Dl. *Sultan*, în numele focarilor dela C. F. R. Dl. *Antoniu*, în numele pensionarilor, Dl. *Nicolae* arată că în cartierul Pușul lui Crăciun s'a prăpășit o mulțime de Jidani, D-na

Diamandi arată rolul femeii în viața creștinească, Dl. *Bârsanescu* vorbește în acelaș sens.

După terminarea cuvântărilor se procedează la constituirea următoarelor Secțiuni: Dl. *I. Popescu*, este numit de către Dl. Gh. Apostolescu la conducerea *Secției Filantropiei*, Dl. *Căpitan Roșca* la conducerea *Secției Grand*, Dl. *Antoniu* la conducerea *Secției Pușul lui*

Crăciun. Totdeodată se delegă Dl. *Ungurianu* și Dl. *Sultan* cu intensificarea propagandei printre cefe-riști.

Tuturora le mulțumește Dl. Gh. C. Apostolescu pentru că au răspuns într'un număr așa de mare, la chemarea D-sale, anunțând următoarea ședință pe Duminica viitoare, în cartierul Filantropiei.

Ședința se ridică la ora 1 și jum.

Maramureșul și minoritățile

Istoricii obiectivi, cari ar dori să vorbească ori să scrie despre trecutul și genealogia poporului Român, înfățișându-l ca descendent al Daco-Romanilor, nu trebuie să uite un singur moment, că Maramureșul reprezintă în această direcție o notă de o importanță covârșitoare. Cele mai puternice argumente pentru a susține teza — incontestabilă de altfel — a romanității poporului nostru se găsesc în însăși viața, înfățișarea și obiceiurile păturei rurale. Iar Maramureșenii sunt cei dintâii, cari pot răspunde la întrebările istoricilor dornici de-a reconstitui fapte și evenimente din trecutul îndepărtat. Poate în nici o parte a țării, elementul românesc nu e mai curat, mai omogen, decât aici. Fără a se amesteca cu străinii, Maramureșenii cu plete lungi, vechii urmași ai Daco-Romanilor, și-au continuat dealungul veacurilor primitivul și sobrul traiu strămoșesc, creindu-și o istorie și o tradiție proprie.

Minoritățile pripășite pe aceste plaiuri, au fost bine primite de Români. Au fost și sunt găzduite de o largă și mare bunăvoință. Cu toate că nu posedă nici un fel de drepturi istorice, se bucură de avantajii pe care înșiși gazdele — Români — nu le au. Atât Evreii, cât și cele câteva mii de maghiari s'au așezat pe moșiile autochtonilor, fără a fi poftiți de cineva.

Maramureșenii sunt proverbiali, pentru toleranța lor. Și poate nu este chiar bine să fie așa, mai ales când minoritățile își iau nasul la purtare. Vorba aceea: „dacă-i dai nas lui Ivan, se cocotează pe divan”. Acest lucru se potrivește de minune aci în Maramureș. Atât fiii lui *Iacob* — fii și dice degenerate — cât și pintenaiții din hordele *Ârpădene*, sunt adeseaori de-o obrăznicie provocatoare. Instituțiile românești printre cari cităm

„Astra”, sunt boicotate de minoritari.

Limba oficială a statului român e deasemeni pângărită. Intelectuali, cari au vor s'audă de transacții în chestia naționalismului, sunt insultați în mod cinic. E bine, până când vor fi îngăduiți să ne jignească? Și încă în chip atât de nerușinat. Căci închipuiți-vă o ceată de venetici, venind la casa-ți proprie și ordonându-ți, după ce i-ai ospătat, să le fii slugă și să le faci clacă și robot! Nu-i așa că te-ar scoate din peeni ori-cât de îngăduitor ai fi?

În epoca pajurei habsburgice, elementul românesc din Maramureș a îndurat cele mai crunte samavolnicii. L-au apăsât deopotrivă, Maghiarii țâfnoși ca și Evreii acaparatori.

Pronia cerească însă a făcut dreptate. Utopia Valachilor — așa numea mustăciosii din Budapesta, ideea de unire — s'a realizat. Azi suntem liberi și independenți. Nu suntem însă respectați. Minoritățile de aici se obrăznicesc din zi în zi. Profită de animozitățile efemere dintre Români și-apoi se apucă să stigmatizeze tot ce e străin de nația lor. Gândiți-vă de pildă la vechea noastră instituție de cultură „Astra”. Deși este românească, da românească, pur sânge și deși acționează în mod democratic tot în Țara Românească, totuși minoritarii își permit s'o boicoteze prin viu graiu și scris. Nu înzadar a acționat în judecată dl. Dr. *Ilea* pe un redactor maghiar. N'a mai putut răbda atâtea insulte și ocări gratuite. Despre Români nu se poate afirma că sunt răi sau intolerabili. Nu. Că nu vor trăi bine cu străinii din mijlocul lor, asta nu va fi vina decât tot a minoritariilor. Dânsii pe lângă faptul că adesea ori nu vor să se identifice cu interesele statului român, mai sunt încă și provocatori. Nu vor să uite că timpurile azurii, când o imfimă minoritate stăpânea o mare majoritate, au trecut, pentruca să nu se

¹⁾ Din „Gazeta Maramureșană”, No. din 19 Febr. 1931.

mai întoarce. Mai cred și azi în chimera unor manopere de ieri, cari nu se mai pot arăta astăzi. Și fiindcă vorbim de minorități recalcitrante din Maramureș, cred că e bine să precizăm, care sunt anume. Căci aici avem: Evrei, Unguri, Țipteri, Ruteni și iar: Ruteni, Țipteri, Unguri și Evrei. Cei mai cumsecade din toți sunt desigur Rutenii și Țipterii. Iar cei cari înșultă și secătuesc vlaga atât a Românilor cât și a Rutenilor și Țipterilor, sunt *Jidanii și Maghiarii*.

Jidanii acaparează bogățiile, iar Maghiarii năpustesc din guri numai invective și accente de ură la adresa celor pe pământul cărora se găsesc. Politica lor este o politică de continuă duplicitate. Noi am dori să-și precizeze odată atitudinea. Dar în mod sincer. Asta pentru că să știm cu cine trăim la un loc. Și mai ales pentru că să ne putem impune și noi o atitudine reclamată de circumstanțele create de dânșii.

ION BERINDE.

Nihae

A fost un ger de crăpau pietrile. În dimineața aceea Ancuța nu putea potoli pe Nicolae, care începuse să schincească de asprimea gerului cei înghețase mădulele.

Când au ajuns în gura târgului, au aflat că în curtea unui han a fost găsit înghețat un om și toată lumea spunea că era alb ca noru.

Imaginea mortului s'a conturat repede în mintea Ancuței, așternând peste pielea ei rece broboane de spaimă, fiori ce o cutremurau. Se gândea femea la sărăcia din coliba lor; de câte ori nu s'a năpustit viscolul năprasnic în ochiulețul de geam de i se păra că se prăbușesc zidurile, de câteori n'a suflat într-o scântee să-și descleșteze degetele ca să poată mulge vaca, să ducă laptele jupânilor la târg; și gândurile acestea o înfricoșau.

Pe ulițele târgului par'că era mai cald și nici Nicolae nu mai schincea. Ocoliră două-trei străzi și iată-i în ușa prăvăliei jupânului Solomon Leibovici.

„Astăzi ai venit târziu, târziu femeee...” o întâmpină jupânul arătându-și de după teighea, dintre maldărilor de opinci, capul cu cărlionți și barbă roșie, împachetat întrun guler ce-i trecea de crețet.

Femea abia putu deschide gura:

— „Bine c'am scăpat boerule, că era să 'nghețăm!”

Și în vreme ce Ancuța măsură laptele, Ovreiul își propti ochii pe fața lui Nicolae. Copilul roșu de palmele frigului, trăgea aer cald pe nările înghețate, răscolind cu privirea lui ageră bocancii atârnați de grinzile prăvăliei. E vioiu și deștept Nicolae. A prins el o păreche de ghetete roșii cu tifturi înfloriți pe talpă și când se gândeste că o să le 'ncalțe în picioarele lui, se simte voinic, puternic și biruitor în luptă cu gerul. Ovreiul l-a privit mult; și după ce un zâmbet i-a mișcat buzele, care i-a tălmăcit

socoteala din inimă, zise cu tact:

— „Ăla i-al tău Ancuța?”

— „Al meu boerule; e Nicolae. Știi că vă spuneam eu. Atâta am!”

— „Și ce faci tu cu el acasă?”

— „Păi, vara paște vaca, dar acum e vai de el, că ne omoară sărăcia, boerule; uite d'ăia l-am luat la târg ca din banii pe care i-am strâns pe lapte să-i cumpăr și lui o pereche de ghetete dela D-ta.”

Ovreiul se scărpină la barbă.

— „Hm, paște vaca un așa coșco-geamite flăcău! Ancuța, dacă are să fie băiat cu minte... Ascultă, du-te la bucătărie cu el și-l încalzește, o să mai vorbim noi!”

În căldura dintre zidurile bucătăriei căptușite cu pete de mirosuri în continuă descompunere, Nicolae descoperi fața roșcată cu ochi urduroși ai lui Simonică, feciorul jupânului, al cărui sufletel năcăjit de gândul că trebuie să plece la școală, l-i alintă cu vorbe blânde Rașela, soția cu înfățișare de cărtiță hortoasă.

Ancuța știe că nu el este unica odraslă a jupânului, că mai are unul care-și face armată — la manutanță — și pe domnișoara Eva, o fată care ar fi frumusică dacă n'ar avea buzele prea răsfrânte, pete de sânge decolorat pe obrajii albi ca albușul de ou și dacă nu i-ar mirosi gura a carne stricată. E grozav; și Ancuța n'a putut pricepe niciodată de ce copiii jupânului Leibovici samănă cu pisici blonzi, proaspăt născuți.

După ce Rașela porni pe Simonică cu ghiozdanul în spinare, către așezământul de învățătură, rămase în prăvălie să înlocuiască pe Leibovici, care avea ceva de aranjat cu lăptăreasa.

— „Ascultă Ancuța; e cald aici la noi, ai?”

— „Mai stai să vorbești, boerule!”

— „Dar tu ce zici, măi?”

Nicolae luându-și mâna dela nas propti ochii în tavan și tăcând ră-

punse cu un zâmbet ascuțit, vioiu și inteligent.

— „Uite Ancuța, mi-e milă de tine și de ăla”, începu jupânul, „o să 'nghețați amândoi, iarna e lungă și geroasă tare; ast' noapte a murit în târg unul, la noapte or să moară zece. M'am gândit să-l scap barim pe el, pe ăla”, și arată cu degetul către Nicolae. „Eu sunt om cu inimă așa de bună, că mă induioșez după copii. O să-i dau ghetete, ciorapi; ș'o să-ți dau și ție o haină, haina mea, poftim, și n'am să-ți cer parale, — că n'ai, am să v'ajut să scăpați de iarna aceasta”....

Ancuța se cutremură de bucurie: Credea ea de multă vreme că jupânul Solomon Leibovici e om de multă ispravă; că deși e de altă lege are inimă mare. În chipul lui flocoș văzu simbolul omului de protecțiune, iar din zugrăveala-i roșcată i se păru că valuri de căldură se desprind spre a se așterne peste sufletele lor. Omul ăsta, cu perciunni le dăduse nădejde, pusese mâna pe inimile lor sfițoase, de aceea Ancuța privi spre el cu încrederea pe care n'a simțit-o nici odată în firea ei. I se păru atât de apropiat de păsurile lor, încât se hotărî să nu mai iese cu nimic din sfaturile lui.

— „Mi-e tare milă de pruncul ăsta, mai ales că ești văduvă.”

Dup un răstimp de tăcere, Leibovici se ridică drept cu umerii curbați, morfolind între dinți o bucată de carne și se adresa scurt:

— „Uite ce m'am gândit Ancuța: să-mi lași pe Nicolae aici la prăvălie”.

Apoi observând privirea fulgerătoare a Ancuței, care învălui chipul copilului, adaogă:

— „Tu îi zici Nicolae; noi o să-i zicem Nihae ș'o să fie ca copilul nostru. De nu vrei să cadă păcatul pe tine, femeee”.

Ancuței la început i se păru prea grea propunerea, dar arsă de focul mizeriei, sfredelită de gândul că copilul n'ar avea nici un rost, treptat-treptat se amăgi cu sfatul jupânului. Îndărătnic și rezistent s'a arătat Nicolae; el spunea hotărât: „nu rămân, nu vreau”, dar în cele din urmă și-a păcălit intransigența, mormit de aluița cu care succesiv îl trata coșoana Rașela. Dar tot nu-i venea să se desdipească de rosturile lui cu calde ascunzișuri sufletești din casa și bătaura lor.

Jupânul a aranjat lucrurile așa de bine, încât Ancuța e convinsă că l-a înșelat. El dă o pereche de ghetete și una de ciorapi pentru Nihae, iar pentru Ancuța o haină cu care va birui hotărât înghețul. În schimb

Nihae îi va sluji până la Paște, adică trei luni și dacă de aci înainte o vrea să se mai angajeze, or face alt zapis.

Nicolae, răsfățat de familia Leibovici cu numele de *Nihae*, a ieșit din iarnă cuibărindu-se noaptea într'un colț din bucătărie; s'ar fi dus-o el bine. Dar revărsarea blagoslovită a primăverii și gândul că se pângărește cu mâncări ovreiești în Păresimi, i-au născut dorința de a se întoarce acasă. Abia răsuflă. Mai sunt câteva zile până la Paște și se gândește băiatul numai la colțul ierbii, care va fi îmbrăcând cu verde bătătura și câmpul din spatele casei.

Jupânii n'au simțit nimica; dar Leibovici care știe că s'apropie sorocul și cum el s'a gândit că *Nihae* să-i slujească măcar câțiva ani pentru daturile de astă iarnă, plănuiește ceva în mintea lui. *Nihae* e goim și ret; ține grozav de mult la legea lui. Când a încercat Simonică să-i dea pască a refuzat-o instinctiv și 'n urmă a rezistat cu atâta încăpăținare, încât, când ovreiașul a încercat să i-o vâre cu de-a sila pe gură, a preferat să-i șgărie buzele decât să primească. Apoi când a intrat în Săptămâna Mare, i-a cerut maică-sii, care venea regulat cu lapte, doi lei și a cumpărat Prohodul. Se trezeau în el accente din poezia vieții dela țară, impulsuni religioase; s'aducea aminte de chipul Mântuitorului răstignit, pe sub care s'a strecurat în anii trecuți; și fără să-și dea seama, i se prelungiau pe buze crâmpee din Prohod. În sufletul lui Leibovici se născuse dorința de a stăpâni apucăturile astea de goim ale lui *Nihae*. Dar lucrul nu e atât de ușor. — Jupânul a băbat de seamă că cu un mojić nu poți să te porți delicat, că dacă la început l-a muștrat blând, el n'a luat în seamă vorba stăpânului. Și nu știe de ce, jupânului i s'a așezat pe suflet, ca o povară mare, istetimea copilului și simțământul lui religios, dar totuși stăruie să-l angajeze încă. E băiat harnic și priceput în negustorie. Ah, dacă n'ar fi creștin și încă dela țară, cu credință oarbă, ce frumos s'ar înstări în târgul jupânului.

În Vinerea-Mare a fost ceva ciudat; nimeni nu se mai putea înțelege cu *Nihae*. Era trist, ca un pribeag și dacă stăpânii îl trimiteau undeva, apoi acolo rămânea. Către seară a început plângerea clopotelor; bătăile se înfingeau în inima lui Leibovici, brusc și infundat, ca gloanțele în pământ. În mintea lui reflexii inversunată răspundeau năprasnic tânguiriilor de clopot. I se părea că prima oară a-

murgul din Vinerea-Mare însângerea-za pe geamurile casei lui și convingeri deplasate îi mistuiau inima. Desigur că nu-i lucru bun și de vină e *Nihae*, care a nceput să cânte bisericeste. Dar *Nihae* nu e; jupânul tocmai acum își aduse aminte că l-a trimis d'un ceas cale de cinci minute și el, el n'a venit. Mânios își înfinge degetele 'n barbă, buzele uscate îi ies înainte, se întind, se desfac descope-rind dinții negrii și roși; iese 'n curte, strigă: „*Nihae, Nihae*“, dar se întoarce vânt fără răspuns. Eva și Rașela tac, le-e teamă de spaima lui Solomon. Omul ăsta când se necăjește tremură și bălbăe de nu poți să-l privești.

Rasela și-a adus aminte și murmură încet:

— „Las' c'o să iese bine!“

Târziu când jupânul se pregătea să tragă obloanele, băiatul se strecură pe ușa prăvăliei ca o nălucă și după el Simonică; amândoi flpsiseră de-acasă. Ovreiul a simțit că un fior rece l-a săgetat. A stat și 'n urmă a strigat hotărât:

— „*Nihae*, ia vino, măi!“

Când s'a înfățișat copilul, scăpăra de mânie.

— „Să-ți plesnească rărunchii, ticălosule!“

Tremurând l'a apucat de ureche, l-a plesnit peste față și cum mânia se revărsa în el tot mai mult, l-a trântit jos și l-a frământat cu picioarele. O pornire lăuntrică îl îndemna să nu mai înceteze. Par'că se angajase lupta între două instincte ce nu se mai puteau suferi.

— „Unde-ai fost, unde-ai fost nemernic, ticălos?“

— „La Biserică“, răspunse copilul cu demnitate.

— „Și-ai luat cu tine și pe Simonică?“

— „El a mers!“

Pe buzele Ovreiului văjaia romflorea urei. Găsi nimerit momentul să-și pună planul pregătit, în aplicare.

— „*Nihae*, tu ești hoț, ticălosule, tu m'ai spurcat copilul și ai furat inelul!“

Leibovici în grabă ieși în stradă, chemă sergentul și în fața acestuia îl căuta prin buzumare. În dos într'o tăetură făcută în haină de Rașela, astă noapte, când erau deștepti numai ea și Leibovici, găsi inelul așa cum îl așezase el, cu mâinile lui, împachetat în hârtie și pus ca copilul să nu-l poată descoperi.

— „Vezi, D-le sergent! Hoțul, banditul!“

Copilul înspăimântat începu să plângă. Era într'adevăr o acuzare atât de bine chibzuită, că el nu avea nici un mijloc să o îndepărteze. A-

doua zi Ancuța fu primită cu amenințări.

— „Domnul sergent a văzut; el era de față; mergem la poliție, într'un pușcărie“.

Dispărată femeia căsună asupra copilului și totuși el cu o adâncă seninătate, strivindu-și lacrima nevino-văției în colțul pleoapelor fierbinți, țipă cu o putere neobișnuită:

— „N'am furat eu inelul!“

Și maică-sa l-a înțeles. Dar amenințarea este tiranică; jupânul a chibzuit lucrurile bine, are martori.

Și în Sâmbăta Paștelor, Ancuța primi zapisul nou, angajându-și copilul încă pe un an la jupânul Leibovici. De acum înțeleseră cât de scump vor plăti „bunătața“ Ovreului.

Târziu de tot, în noaptea Invierii, când Leibovici, frământat de visuri urite, dormea vărsând din trupu-i stropi de sudoare, Nicolae din culcușul lui din bucătărie văzuse Invierea și glasul lui primise în note Dumnezești minunea și liniștit, copilul simțea cum peste sufletul lui se sloboade pacea și fericirea.

SANDU PLAVIE

Lic. în litere.

— București. —

L. A. N. C. — Bihor

În ziua de 18 Ianuarie 1931 s'a constituit organizația L. A. N. C., în comuna Cărpineț, plasa Vascău, jud. Bihor, alegându-se următorul comitet:

Vicepreș.: Gh. Hoza Onița; secretar: Alex. Micula, Gh. Boleac Ghiurca; membrii: M. F. Ivanovici, M. Ienciu, N. Ienciu lui Ghiurii, T. Pădurean, I. Ienciu a Pițului, N. Pat, Gh. Rengle, T. Ivancea și A. Ienciu, președintele urmând să fie ales mai târziu, cel care va fi găsit mai vrednic și mai iubit, de oamenii din partea locului.

Cu ocazia constituirii, dl Miron Ivănescu, student, a adus la cunoștință celor prezenți, scrisoarea dlui prof. I. C. Cătuneanu, de îndemn la acțiune; a arătat apoi necesitatea organizării L. A. N. C., explicând programa L. A. N. C. Cu toții și-au manifestat dorința fermă de-a se înscrie în L. A. N. C., înaintând procesul verbal de constituire și tabloul celor înscriși, și dlui prof. I. C. Cătuneanu.

Propaganda de organizare a început și 'n județul Bihor, unde oamenii de asemenea sunt sătui de partidele politice înstrăinate și fără nici o dragoste față de pământul strămoșesc și față de poporul românesc.

Excrocherle Jidănească

Încă prin anul 1925—26 sau 1924—25, Jidanul S. Ausländer, mare bogătaş din satul Cires, jud. Storojineț, a vândut vreo 100—140 de fălci, hectare de pământ mai multor Români din Cires și împrejurime, în moduri următor:

După ce i-a încântat, Jidanul, pe sărmanii oameni, cu fel de fel de vorbe măgulitoare și violente, de vulpe bătrână, le-a dat pământul, luându-le banii, nenorocind astfel pe mulți cari au cumpărat pământ dela el și cari azi sufer și își mușcă pumnii de neșază, că nu și-au dat seama de ceea ce au făcut, de s'au lăsat înșelați de acest Jidan infam și păcătos.

Jidanul a vândut pământul și a primit banii dela oameni, însă nu te-a dat contractele de vânzare, fapt care să-i facă pe bieții oameni, ca la eventuale ocazii și momente prielnice, să-i împiedice de a poseda în drept, ca proprietate a lor, acest pământ.

Și așa, de azi pe mâine amânând Jidanul facerea contractelor și nimeni dintre creștini neînțersându-se de ele, au trecut cinci ani de zile și ele tot nu-s gata.

Deabia mai dăunăzi, în una din ultimele luni ale anului 1930, aducându-i-se cazul, la cunoștință, bravului și neînfricatului luptător al L. A. N. C., confratelui nostru sufletesc și iubit, D-lui Theodor Teaciu avocat, — chestiunea a fost pusă în mișcare, făcându-se cercetările cuvenite de către Parchetul Tribunalului Storojineț.

Am uitat să amintesc, că acest Jidan, S. Ausländer, care mi se pare că nu știe că trăiește în Țara Românească, se purta într'un mod cu totul bestial și canibalic cu oamenii cari veniau să-și ceară contractele.

Astfel, pe mulți oameni, când veniau după contracte, îi huițuia și le arăta ușa, scoțându-i, chiar de spate, afară din palatul lui.

De neuitat este faptul că bietul creștin Dumitru Zlotar, mergând cu soția sa la susnumitul harhar, ca să vadă și să întrebe ce-i cu contractul lui, ca drept răspuns Jidanul a scos-o pe soția acestuia, de spate, afară, iar bietului creștin că n'a sărit pe fereastră poate de frica Jidanului, i-a dat două palme zdravene, în loc de contract.

Domnilor miniștri și domnilor

parlamentari, ce ziceți la asta? Se poate ca Românii noștri, cu drept, să n'aibă drept în propria lor țară, nici a deschide gura măcar?

Inv. V. BOTEZAT
— Storojineț. —

O Jidancă din Ungaria, despre Jidanii din Ardeal.

— Destăinuiri senzaționale —

„Acum câțva timp — când se făcea operațiunea recensământului în Ardeal — o misionară din Budapesta, văduva lui Villi Vázsonyi, a vizitat toate centrele minoritare.

După această călătorie de propagandă, iată ce interesante declarații a făcut d-na Vázsonyi corespondentului ziarului „Egyenlőség“ din Budapesta (Nr. din 31 Ian. a. c.):

„La Oradea a constatat că Evreimea sprijină și este în mota politicii minoritare maghiare. Intre Evreii și Ungurii din localitate domnește cea mai perfectă comunitate.

Pe drumul pe care l-am făcut în Ardeal — spune conferențiera, — cred că am îndeplinit și o misiune. Le-am dus coreligionarilor mei Evrei ceva din splendoarea Ungariei de odinioară și amintirea libertății ei. Am constatat din ochii aprinși, din suflute, din aplauze, că drumul meu n'a fost zadarnic.

Călătoria mea prin Ardeal a fost făcută în timpul operațiunii recensământului. Guvernul român a oferit Evreilor posibilitatea de a se declara de naționalitate maghiară; aceasta înseamnă că peste tot, Evreii cu multă mândrie s'au declarat pentru menținerea naționalității maghiare.

Ba mai mult, am fost chiar martora unor întâmplări fericite și anume, am văzut cum, — când la postul de radio-emisiune din Budapesta se cântă „îmnul maghiar“, coreligionarii mei din Ardeal cu ochii plini de lacrimi, se ridică de pe scaune și-l ascultă stând în picioare“.

Și — totuși — populația evreiască din acea regiune pretinde că ar fi dovedit dela unire încoace sentimente de loialitate față de Români.

Iată că o misionară din Budapesta prezintă pe Evreii din Ardeal, ca pe cei mai înfocați agenți maghiari iredentiști, care ascultă cu evlavie la radio, — atât de răspândit în provinciile alipite, — „îmnul maghiar“!

(„Universul“).

Sub firma băncii Jidanului Blank,

stau în anul 1931, următorii:

C. Argetoianu, trecut prin toate partidele, fost ministru, cel cu „ritmul nou“;

Gr. Iunian fost ministru național-țărănist;

Alex. Vaida Voevod, fost ministru național-țărănist;

N. Tabacovici;

V. Râmniceanu;

S. Rosenthal-Jidan;

R. Schöpkeș-Jidan, parlamentar național-țărănist;

G. Cantacuzino;

Gr. G. Duca; fratele șefului partidului liberal;

I. Pillat, fost deputat liberal!

G. Kapri și Gr. Staicovlac.

Asociația studenților români din Paris

Reproducem din „Universul“: „Asociația studenților români din Paris, și-a ținut la 25 Ianuarie adunarea anuală.

Înfruntată în Aprilie trecut, această asociație își propune să întrunească pe toți studenții români din Paris, fără deosebire. Activitatea ei e cu desăvârșire consacrată chestiunilor corporative, care privesc tinerimea universitară: ea înțelege să activeze pe terenul național, stăruindu-se prin conferințe publice, festivaluri, etc., să contribuie, prin propagandă mai ales în cercurile studențești, la cunoașterea României sub adevărul ei aspect.

Adunarea generală a aprobat descărcarea fostului comitet, și a ales un nou comitet compus din: d-ra Namu, d-nii H. Askenazy, A. Costieni, A. Doncescu, R. Filderman, A. Fischer, G. Hagi-Theodoraky, I. Levy, A. Naftalisohn și N. Tamcovicăanu, sub președinția dlui Constantin Angelescu“.

?

Citiți și răspândiți

Infrățirea Românească

De la tribuna acestei reviste am semnalat totdeauna abuzurile cari se fac în administrația țării. Nici odată nu s'au reparat greșelile săvârșite și nu s'a căutat măcar să se satisfacă, prin măsuri energice, simțul lezat al demnității naționale.

Domnule Ministru,

Sunteți purtătorul decorației Mihai Viteazul, și dacă nu ca Ministru, aveți datoria de Cavalier al Ordinului să păziți cu sfințenie principiul pentru care 800.000 au dat suprema jertfă de sânge.

Suntem la 12 ani după unire și trăim în continuă umilință. Imaginația nu poate întrece trista realitate. Ni se spune a fiecă pas, că ce zice „apusul“ luminat și civilizată? Intreb ce ar zice apusul dacă în părțile lor s'ar săvârși faptul care îl relatăm mai jos.

Un notar de origine jidovească, cu un trecut foarte dubios, este, a totputernic în comuna Feleac, la 7 km. de metropola Ardealului (Cluj) și tot la atâția km. de Directoratul Ministerial.

În corespondența oficială a notariatului comunei D-sa se folosește de limba ungurească. Dacă doriți documente, căutați-l de ex. pe cel cu Nr. 955/1. IX. 1930, adresat Primarului comunei.

Domnule Ministru, nu aveți nimic de zis?

Am ajuns ca în țara aceasta să nu ni se mai respecte nici dreptul de stat național. Un Jidan, care răspunde la numele de Török, lucrează cum vrea, în sovietul lui, într'o comună pur românească Feleacul.

Acesta este un document al vremii. De altfel în județul Cluj sunt 58 notariate:

- 27 ocupate de Români;
- 15 ocupate de Jidani;
- 12 ocupate de Unguri;
- 4 vacante.

Cele vacante 2 sunt conduse de Jidani, 1 de Unguri și 1 de Români. Județul în majoritate zdrobitoare e format din Români, cari au suferit atât, pentru cauza națională. Notarii Jidani ocupă posturi în notariate aproape pur românești. Atâta timp cât notarii români sunt șomeri, străinii se lăfăiesc, ne sfidează și lucrează temeinic la dărâmare a temeliei statului român. Lucrează încet și sigur să destrame sufletul românesc, care a fost și trebuie să fie baza Țării Românești.

Domnule Mihalache, purtător al

Ordinului Mihai Viteazul, e momentul să judecați așa cum vă dicta umezeala tranșelor și cum dictează glia îngrășată cu sângele acelor cari și-au făcut datoria pe câmpurile de luptă.

Dr. ION LIVEZAN
— Cluj. —

In ziua de 26 Februarie a avut loc la Storojineț, Congresul județean Cuzist, pentru care s'a făcut următoarea chemare:

„Liga Apărării Naționale Creștine.

Frați Creștini,

In ziua de Joi 26 Februarie 1931, ora 12 dim. va avea loc în Storojineț în curtea restaurantului creștin „Bidneac“ CONGRESUL JUDEȚEAN CUZIST. La acest congres va lua parte Marele Apóstol al Creștinătății, prof. univ. A. C. CUZA, înconjurat de toți fruntașii cuziști din Bucovina și din alte părți ale Țării.

Veniți toți creștinii fără deosebire la acest congres, să-l auziți pe acela care vă va desrobi!

Veniți toți cei înșelați și sărăciți de partidele politice jidovite.

Veniți toți cei storși de cămătari și de băncile Jidanilor și ale partidelor.

Veniți toți cei ce voți să nu vă ajungă copiii pe arumuri și să vă blasteme!

Veniți toți creștinii uniți pentru apărarea devizei noastre: „Hristos, Regele, Națiunea“.

Veniți toți cei ce credeți în Hristos, să cereți dreptate.

Veniți în ordine și liniște, dar cu curaj și demnitate.

LIGA APĂRĂRII NAȚIONALE
CREȘTINE

Județul Storojineț“.

In numărul de 15 Martie, vom da amănunte.

D. Kalman Blumenfeld a cerut ministerului justiției să-i încuviințeze schimbarea numelui.

Și anume, — pretextând că i se spune de foarte multă vreme, Clément în loc de Kalman și Blum (ca și bărbatul de stat al Franței, d. Léon Blum), în loc de Blumenfeld — a propus să i se admită ca pe viitor să semneze Clément Blum.

Această semnătură urmează desigur să o utilizeze în cazurile când nu preferă să păstreze sortul de camuflaj adoptat în redacția „Adevărului“ și „Dimineții“, unde scrie sub numele de botez ad hoc „Scrutator“.

Cererea petiționarului și-a primit Miercuri avizul conform.

I s'a refuzat anume, principal, schimbarea numelui propriu zis din Kalman în Clément — deoarece legea română interzice formal schimbarea numelor de „botez“, dar i s'a aprobat, iarăși principal (și sub rezerva opozițiilor ce s'ar face la această prescurtare de nume) schimbarea numelui de Blumenfeld în Blum.

Astfel că „Scrutatorul“ ziarelor din Săringdar se va putea numi în viitor — dacă va stărui în cerere și dacă nu va întâmpina vreo opoziție — d. Kalman Blum.

Di. Amanței ne roagă să publicăm că lucrarea D-sale: „Ce TREBUE SĂ ȘTIE ORICE CREȘTIN“, despre care am scris și noi în această revistă, de abia acum s'a pus în lucru și nu va putea fi gata până prin Iunie. Cei cari au trimis bani, vor primi-o, iar cei cari nu au trimes până acuma, NICI SĂ NU MAI TRIMITĂ, căci s'au pus în lucru numai atâtea exemplare câte comenzi, cu banii în mână, s'au primit.

Doctrina și programul L. A. N. C.

se află la redacția revistei »Infrățirea
»Românească« - Cluj, str. Bob Nr. 7,
— tipărite în broșură, ce costă lei 2

Fiecare conducător de organizație L. A. N. C., este dator să-și procure numărul trebuincios, spre a-l răspândi printre aderenții noștri.